Szinetár Tibor

Ez Szinetár Tibor, Margit nővérem kisfia. Egyetlen gyermeke volt az öt testvérnek, gondolhatja, mennyire szerettük! Ő sem tudta, kit is szeret jobban, nagynénjét, anyját, apját, a nagyszüleit. Mégis, leginkább az apámat szerette, ő mondta ezt. A zsidóknál a fiúk tizenhárom évesen a hitközség tagjaivá válnak, Izraelben a lányok is megélik ezt az ünnepet [lásd: bár micvó; bát micvá]. Az a szokás, hogy ilyenkor a gyermek beszédet tart, elbúcsúzik a gyermekkortól. Megköszönte a szüleinek, hogy fölnevelték, és -- most is sírva fakadok, annyira megható volt -- amikor apámhoz ért, szegény gyereknek elakadt a hangja. 'És te, nagyapám (mert tegezte apát, mi is tegeztük a szüleinket), te is, nagyapám, nem tudom, hogy búcsúzzam el tőled?' És a gyerek nem tudta folytatni, megölelte a nagyapját, és mindketten sírtak, és az egész közönség -- minthogy anyám ebédet adott -- sírva fakadt. Ilyen volt ez a gyerek. Nem kényeskedett, egész egyszerűen így, spontán fejezte ki az érzéseit. Jött, megpuszilt, megölelt: 'Úgy szeretlek!' -- de nem udvarolt egyikünknek sem. A nagyszüleinél lakott, Egeresen, ott járt elemibe. Voltak nálunk is, mint általában falun, tyúkok, kutyák, libák, csirkék -- mint minden gazdaságban. Leült az udvaron, és a

csirkék és libák és kacsák rárepültek, a fejére, a vállára, a szomszédok minden tehenének, borjának tudta a nevét, úgy járt velük, mint bármelyik paraszt. Szerették a parasztok. Ha ment az utcán, és látott egy idős embert, kézen fogta, úgy vezette át az út másik oldalára. Rendkívüli gyermek volt! Amint nagyobb lett, a szülei Kolozsvárra hozták. Tizenöt éves volt, amikor deportálták, Auschwitzban halt meg.